

Arrestnummer <i>d 170</i> / 2026
Repertoriumnummer 2026 / <i>130</i>
Datum van uitspraak 13 januari 2026
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal 2020/PGG/3437 2024/VJ11/648

VRIJSPRAAK

EENV. SCHULDIGVERKL.

Hof van beroep Gent

Arrest

zesde kamer
correctionele zaken

Not.nr. GE.71.LA.042670/20

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr.

RRN
geboren
wonende te

2. nr.

RRN
geboren
wonende te

3. nr.

RRN
geboren
wonende te

- beklaagden -

TENLASTELEGGING(EN)

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

A Subsidiefraude - ten gevolge van een onjuiste verklaring ivm een aanvraag tot het bekomen van een subsidie, deze vergoeding te hebben ontvangen

Bij inbreuk op het K.B. van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994, artikel 2 §3 en 4, ten gevolge van een onjuiste of onvolledige verklaring in verband met een aanvraag tot het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage, die geheel of gedeeltelijk ten laste van de Staat, een andere publiekrechtelijke rechtspersoon, van de Europese Gemeenschap of een andere openbare instelling is, een dergelijke subsidie, vergoeding of toelage ontvangen of behouden te hebben, namelijk:

(artikel 2 §3 en 4, K.B. van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994)

1 te en/of elders in het Rijk in de periode van 30 maart 2020 tot en met 20 juni 2020
door

namelijk door voor de onderneming onterecht een corona hinderpremie aan te vragen en te verkrijgen, aangezien deze vennootschap niet beschikt over een publiek vrij toegankelijke locatie en dus geen recht heeft op een corona hinderpremie

voor een totaalbedrag van minstens 14.080,00 euro

ten nadele van het Vlaams Agentschap Innoveren en Ondernemen (VLAIO)

2 te en/of elders in het Rijk in de periode van 20 april 2020 tot en met 15 juli 2021
door

namelijk door voor de onderneming onterecht corona hinderpremies en het Nieuw Vlaams Beschermingsmechanisme aan te vragen en te verkrijgen, aangezien deze vennootschap geen publiek vrij toegankelijke locatie heeft en dus geen recht op deze premies

voor een totaalbedrag van 27.185,01 euro (hetzij 10.720,00 euro corona hinderpremies en 6.465,01 euro Vlaams Beschermingsmechanisme)

ten nadele van het Vlaams Agentschap Innoveren en Ondernemen (VLAIO)

B Schending beroepsverbod K.B. nr. 22 van 24 oktober 1934

Bij inbreuk op artikel 4 van het K.B. nr. 22 van 24 oktober 1934 betreffende het rechterlijk verbod aan bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, door op te treden als feitelijk zaakvoerder van terwijl hij/zij bij vonnis van de correctionele rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent dd. 9 november 2016 werd veroordeeld tot een beroepsverbod in de zin van artikel 1 van dit K.B., namelijk voor een termijn van 10 jaar, vonnis dat kracht van gewijsde bekomen heeft op het ogenblik van het plegen van huidige feiten.
(artikel 4 van het K.B. nr. 22 van 24 oktober 1934)

te en/of elders in het Rijk in de periode van 1 januari 2018 tot en met 6 juli 2020

door

Wettelijke herhaling

met de omstandigheid dat het misdrijf heeft gepleegd sedert zij veroordeeld werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent uitgesproken op 9 november 2016, tot een hoofdgevangenisstraf van 40 maanden (met probatie-uitstel voor 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis) wegens valsheid in geschrifte, oplichting, ea, vonnis in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds zij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

met de omstandigheid dat het misdrijf heeft gepleegd sedert hij veroordeeld werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Gent uitgesproken op 9 november 2016, tot een hoofdgevangenisstraf van 40 maanden (met probatie-uitstel voor 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis) wegens valsheid in geschrifte, oplichting, ea, vonnis in kracht van gewijsde gegaan op het ogenblik van de nieuwe feiten, en voordat vijf jaren zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

* * *

1. Procedurele voorgaanden en rechtspleging in hoger beroep**1.1.**

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G31DO, besliste bij vonnis van 8 februari 2024 op tegenspraak als volgt:

"OP STRAFGEBIED

Ten aanzien van eerste beklaagde

Spreekt **vrij** voor de tenlasteleggingen A1 en B.

Ten aanzien van tweede beklaagde

Spreekt **vrij** voor de tenlasteleggingen A1 en B.

*Laat de kosten van de eerste en tweede beklaagde gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie ten laste van de Staat, tot heden begroot op **315,48 EUR**.*

Ten aanzien van derde beklaagde

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1 en A2 bewezen.

Veroordeelt **voor de vermengde feiten van de tenlasteleggingen A1 en A2:**

tot een gevangenisstraf van 1 jaar en tot een geldboete van 1600,00 EUR, zijnde 200,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 1 maand.

Veroordeelt **tot betaling van:**

- een bijdrage van 1 maal **200,00 EUR**, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van **24,00 EUR** aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt **58,90 EUR**

- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op **34,98 EUR**

Bijzondere verbeurdverklaring

*Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, van een bedrag van **14.080,00 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, in de mate dat de ten onrechte betaalde subsidies niet werden teruggegeven door de eerste, tweede en derde beklaagde.*

*Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring overeenkomstig artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, van een bedrag van **27.185,01 EUR**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, in de mate dat de ten onrechte betaalde subsidies niet werden teruggegeven door de derde beklaagde.*

Overtuigingsstukken

*Beveelt de **overmaking** aan het **openbaar ministerie** om te handelen als naar recht van de overtuigingsstukken gekend onder de SIN-nummers*

OP BURGERLIJK GEBIED

Teruggave

*Veroordeelt de derde beklaagde tot de teruggave overeenkomstig art. 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, aan **het Vlaams Gewest (VLAIO)** van de onrechtmatig verkregen subsidies voor een totaal bedrag van **14.080,00 EUR** (tenlastelegging A1).*

*Veroordeelt de derde beklaagde tot de teruggave overeenkomstig art. 3 van het KB van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, aan **het Vlaams Gewest (VLAIO)** van de onrechtmatig verkregen subsidies voor een totaal bedrag van **27.185,01 EUR** (tenlastelegging A2).*

De overige burgerlijke belangen

De rechtbank houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan."

1.2.

Tegen dit vonnis van 8 februari 2024 werd hoger beroep ingesteld op:

- 28 februari 2024 door het openbaar ministerie tegen de beklaagden
- 5 maart 2024 door de beklaagde
- 7 maart 2024 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 28 februari 2024 door het openbaar ministerie,
- 5 maart 2024 door de advocaat van de beklaagde
- 7 maart 2024 door het openbaar ministerie.

1.4.

Op de terechtzitting van 8 april 2025 legde het hof overeenkomstig de artikelen 152, § 1 en 209bis, zevende lid, van het Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde het hof de rechtsdag op 30 september 2025.

1.5.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 30 september 2025 in het Nederlands:

- de beklaagde in zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester
meester beiden advocaat met kantoor te in meester
advocaat te
- de beklaagde in haar middelen van verdediging bijgestaan door meester
advocaat met kantoor te
- de beklaagde n zijn middelen van verdediging bijgestaan door meester
advocaat met kantoor te
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-
procureur des Konings gespecialiseerd in fiscale aangelegenheden bij het parket Oost-
Vlaanderen, aangesteld bij beschikking van de Procureur-Generaal van 24 november 2023
om het ambt van Openbaar Ministerie tijdelijk waar te nemen bij het parket van het hof
van beroep te Gent.

Partijen zijn het erover eens dat alle neergelegde conclusies in het beraad mogen worden betrokken.

2. De ontvankelijkheid van de hoger beroepen

2.1.

De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 8 februari 2024, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften houdende de grieven die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2.

In het door het openbaar ministerie op 28 februari 2024 ingediend verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering (grievensformulier hoger beroep) wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het bestreden vonnis worden ingebracht met betrekking tot de beklaagden met name kruiste de substituut-procureur des Konings de rubriek 'de schuld' aan, waarbij zij vermeldde: *"Mijn ambt betwist de vrijspraak van de beklaagden voor de telastleggingen A1 en B"*).

2.3.

In het door de advocaat van de beklaagde op 5 maart 2024 ingediend verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering (grievensformulier hoger beroep), wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het bestreden vonnis worden ingebracht, met name met betrekking tot:

- de schuld (aankruising van die rubriek met vermelding van zijn schuldigverklaring aan de telastleggingen A1 en A2, waarbij als reden(en) is vermeld: *"Verzoeker betwist zijn schuld voor voormelde tenlasteleggingen en meent dat hij dient te worden vrijgesproken"*),
- de straf en/of maatregel (aankruising van die rubriek met vermelding van de opgelegde gevangenisstraf en geldboete, waarbij als reden(en) is vermeld: *"Verzoeker verzoekt hem in hoofdde de vrijspraak te verlenen, ondergeschikt een mildere toepassing te maken van de strafwet."*),
- de burgerlijke rechtsvordering (aankruising van die rubriek met vermelding van het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen, waarbij als reden(en) is vermeld: *"gelet op de vrijspraak, zich onbevoegd verklaren."*), en
- andere (aankruising van die rubriek met vermelding van de opgelegde teruggave van de onrechtmatig verkregen subsidies, waarbij als reden(en) is vermeld: *"gelet op de vrijspraak, geen teruggave te bevelen."*).

In het door het openbaar ministerie op 7 maart 2024 ingediend verzoekschrift als bedoeld in artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering (grievensformulier hoger beroep) wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het bestreden vonnis worden ingebracht met betrekking tot de beklaagde met name kruiste de substituut-procureur des Konings de rubriek 'Andere' aan waarbij zij vermeldde: *"Gelet op het aangetekende hoger beroep en het neergelegde grievensformulier van de hierboven vermelde beklaagde, tekent het openbaar ministerie hoger beroep aan wat betreft de uitgesproken straffen m.b.t. deze*

partij. Aangezien de opgelegde straf of maatregel lager ligt of gunstiger is dan de wettelijk bepaalde maximumstraf is het wenselijk een eventuele strengere bestraffing te laten beoordelen door de hogere rechter."

2.3.

De hoger beroepen van de beklaagde en van het openbaar ministerie zijn alle ontvankelijk (artikelen 203 en 204 van het Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in het voorliggend arrest binnen de perken van de hoger beroepen en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormeld artikel op te werpen.

3. De bevoegdheid van de strafrechter

3.1.

De zaak werd voor wat betreft de telastleggingen A1, A2 en B bij de eerste rechter aanhangig gemaakt bij dagvaarding door het openbaar ministerie.

De feiten voorwerp van deze telastleggingen zijn strafbaar met correctionele straffen en behoren tot de bevoegdheid van de correctionele rechtbank.

De eerste rechter was en het hof is thans aldus bevoegd om kennis te nemen van de strafvordering.

3.2.

3.2.1.

Het hof stelt vast dat de beklaagden onder de telastleggingen A1 en A2 worden vervolgd voor het hebben ontvangen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage, als bedoeld in het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd door de wet van 7 juni 1994 (BS, 8 juli 1994), als gevolg van een onjuiste of onvolledige verklaring in verband met een aanvraag tot het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage. De telastleggingen A1 en A2 hebben betrekking op subsidies met de respectievelijke benamingen corona hinderpremie en Vlaams Beschermingsmechanisme.

Dit maakt een inbreuk uit op artikel 2, §§ 2 en 4 van het hierboven genoemd koninklijk besluit van 31 mei 1933. Waar in de telastlegging A wordt verwezen naar artikel 2, §§ 3 en 4 van het KB van 31 mei 1933 is dit dan ook kennelijk een materiële vergissing. Het hof verbetert dan ook de telastlegging A door de vermeldingen "artikel 2, §§ 3 en 4 van het KB van 31 mei 1933" te wijzigen door "artikel 2, §§ 2 en 4 van het KB van 31 mei 1933".

De partijen werden hiervan in kennis gesteld op de zitting van het hof. Het verweer van de partijen had daarop betrekking. Waar hierna sprake is van de voormelde telastlegging

dienen deze te worden gelezen en begrepen zoals verbeterd. Deze verbeteringen wijzigen de feiten die aan deze telastlegging ten grondslag liggen niet.

3.2.2.

Het hof merkt voor zoveel als nodig op dat de telastlegging A2 opgenomen in het bestreden vonnis een materiële tikfout bevat wat betreft het bedrag van de premies Vlaams Beschermingsmechanisme.

Deze materiële tikfout geeft evenwel geen aanleiding tot enige verbetering nu de telastlegging A2 zoals opgenomen in de dagvaarding de correcte tekst bevat. Zowel uit de stukken van het strafdossier, uit de tekst in de inleidende dagvaarding, als uit het verschil tussen het vermeld totaalbedrag en het vermeld bedrag aan corona hinderpremie, blijkt dat 16.465,01 euro als premie Vlaams Beschermingsmechanisme ontving en niet 6.465,01 euro zoals verkeerdelijk geschreven in het bestreden vonnis. De eerste rechter, en bij uitbreiding het hof, is slechts gevat door de telastlegging zoals vermeld in de dagvaarding en niet door de telastlegging zoals verkeerd geciteerd in het bestreden vonnis, zodat er geen reden is om tot verbetering van de telastlegging over te gaan.

4. De verjaring

De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

5. Beknopt overzicht van de feiten en te beoordelen kernpunten

5.1.

Het hof verwijst voor het verloop van het strafonderzoek en een uiteenzetting van enkele relevante feitelijke gegevens naar de overwegingen onder titel '1. *De relevante feiten*' van het bestreden vonnis, voor zover daarin geen oordeel wordt geveld over de schuld. Het hof beschouwt deze korthedshalve als hier uitdrukkelijk herhaald en maakt deze tot de zijne. Deze feitelijke uiteenzetting wordt door de partijen niet betwist.

5.2.

Uit de door de eerste rechter weergegeven relevante feitelijke gegevens en de stukken van het strafdossier blijkt samengevat onder meer het volgende:

Naar aanleiding van enkele controles op de naleving van de wettelijke bepalingen met betrekking tot het verstrekken van sterke/alcoholische dranken in de horecazaak op stelden inspecteurs van de politie meermaals inbreuken vast. Deze horecazaak werd uitgebaat door de beklaagden aanvankelijk via een eenmanszaak op naam van de beklaagde en vervolgens – na faillissement van deze eenmanszaak – via een eenmanszaak op naam van de beklaagde. Gelet op de vaststellingen verzocht de politie de politierechtbank om een machtiging tot visitatie in het voornoemd pand waarbij tevens de niet voor publiek toegankelijke delen doorzocht konden worden.

Tijdens deze visitatie vonden de onderzoekers verschillende facturen op naam van waarvan de beklaagde de wettelijke zaakvoerder was/is. De onderzoekers vermoedden daarom dat de uitbating in werkelijkheid gebeurde door en dat de beklaagden informeel deze vennootschap gebruikten en er zaakvoerder van waren. Omdat deze beide beklaagden naar aanleiding van een eerdere strafzaak een verbod opgelegd kregen om als bestuurder van vennootschappen op te treden, vermoedden de onderzoekers dat zij op die manier dit beroepsverbod omzeilden en aldus schonden.

Met het oog op verder onderzoek naar een eventuele schending van hun beroepsverbod door de beklaagden werden onder meer leveranciers, interimwerkkrachten, interimkantoren, enz. bevraagd evenals informatie onderzocht bekomen via bankonderzoek en onderzoek van fiscale dossiers. Ook de drie beklaagden legden een verklaring af. In het kader van het onderzoek stelden de onderzoekers tot slot tevens vast dat twee vennootschappen van de beklaagde met name en coronapremies ontvingen waarop deze geen recht hadden.

Het openbaar ministerie vervolgde de drie beklaagden voor de eerste rechter op verdenking van het plegen van volgende misdrijven:

- de drie beklaagden voor het onterecht aanvragen en ontvangen van een corona hinderpremie voor (telastlegging A1);
- de beklaagde voor het onterecht aanvragen en ontvangen van corona hinderpremies en premies Vlaams Beschermingsmechanisme voor (telastlegging A2);
- de beklaagden voor het schenden van het beroepsverbod dat de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent hen op 9 november 2016 had opgelegd.

De eerste rechter oordeelde dat het niet afdoende bewezen was dat de beklaagden het hen opgelegd bestuurdersverbod hadden geschonden en dat deze beklaagden een rechtstreekse instructie hadden gegeven aan de beklaagde om onterecht coronapremies aan te vragen voor . De eerste rechter sprak deze beklaagden dan ook vrij van de hen te last gelegde feiten onder de telastleggingen A1 en B. De eerste rechter achtte het wel bewezen dat de beklaagde ten onrechte coronapremies voor twee van zijn vennootschappen aanvroeg en ontving. De beklaagde werd schuldig bevonden aan de feiten van de telastleggingen A1 en A2 en de eerste rechter veroordeelde hem tot een effectieve gevangenisstraf van één jaar en een geldboete.

Het openbaar ministerie kon zich niet vinden in de vrijspraak van de beklaagden terwijl de beklaagde gegriefd was door zijn veroordeling voor de telastleggingen A1 en A2. Zowel het openbaar ministerie als de

beklaagde tekenden dan ook hoger beroep aan tegen het bestreden vonnis wat de schuldvragen betreft. Het openbaar ministerie tekende wat betreft de beklagde ook hoger beroep aan om het hof de mogelijkheid te geven de aan deze beklagde opgelegde straffen te verhogen. In zijn conclusie maakte de beklagde daarenboven opmerkingen over het gevoerd opsporingsonderzoek. Zo zou hij onvoldoende in kennis zijn gesteld van de feiten waarover hij verhoord werd (schending van de cautieplicht), zouden er stukken ontbreken in het strafdossier en zou een getuigenverhoor nodig zijn.

Nadat het hof in wat hierna volgt de opmerkingen van de beklagde met betrekking tot het gevoerd onderzoek zal hebben beoordeeld, zal het zich vervolgens uitspreken over de vraag of de beklagden zich schuldig maakten aan de hen respectievelijk verweten feiten, en zo ja, welke bestraffing hen voor de bewezen feiten moet worden opgelegd. Bij deze beoordeling behoren ook alle beslissingen die onlosmakelijk met de schuldvraag en/of de bestraffing zijn verbonden.

Omdat het aanvankelijk onderzoek deed vermoeden dat de beklagden hun beroepsverbod schonden door bestuurder te zijn van en zij tevens vervolgd worden als dader en/of mededader voor het onterecht aanvragen en bekomen van coronasubsidies voor , zal het hof bij de beoordeling van de schuldvragen eerst de schuld van de beklagden aan de feiten van de telastlegging B bespreken en nadien de feiten van de telastleggingen A1 en A2 in hoofde van de drie beklagden. Daarna bespreekt het hof de op te leggen bestraffing voor de feiten die bewezen worden verklaard.

6. Juridische analyse van de te beoordelen kernpunten

6.1. Voorafgaandelijk – De door de beklagde opgeworpen bezwaren met betrekking tot het gevoerd opsporingsonderzoek

6.1.1. Werd de cautieplicht geschonden in hoofde van de beklagde ?

De beklagde vraagt voor het eerst in conclusie voor het hof dat 'zijn verhoor' van 19 mei 2020 uit de debatten zou worden geweerd, minstens meent hij dat dit niet in zijn nadeel mag worden geïnterpreteerd, bij gebrek waaraan zijn recht op een eerlijk proces geschonden zou zijn.

werd tijdens het strafonderzoek onderworpen aan twee afzonderlijke verhoren, waarbij het ene verhoor betrekking heeft op het onderzoek naar de mogelijke schending van het beroepsverbod door de beklagder en het tweede verhoor betrekking heeft op de mogelijke fraude bij het aanvragen van coronasubsidies. Beide verhoren vonden op dezelfde dag, met name 19 mei 2020, plaats. Het hof stelt vast dat de beklagde niet preciseert welke van zijn verhoren uit de debatten zou moeten worden geweerd, laat staan stelt dat beide verhoren uit de debatten zouden moeten worden geweerd. Er bestaat aldus onduidelijkheid over de

concrete invulling van het verzoek van deze beklaagde, zodat dit verzoek in principe geen antwoord behoeft.

Evenwel merkt het hof op dat er, nog los van de vraag van welke van deze verhoren de beklaagde de wering vraagt, in elk geval geen enkele reden is om één van beide dan wel beide verklaringen van de beklaagde uit de debatten te weren. Het hof verwijst daarvoor naar het volgende.

Vooraleer wordt overgegaan tot het verhoor van een verdachte, dient aan deze op beknopte wijze kennis te worden gegeven van de feiten waarover hij zal worden verhoord¹. Niet vereist is dat aan de verdachte de wettelijke omschrijving wordt gegeven van de feiten waarvoor hij wordt verhoord. Het volstaat daarenboven dat de mededeling op beknopte wijze gebeurt zodat een uitgebreide toelichting geenszins nodig is. Van belang is dat de te verhoren persoon weet in welk soort dossier hij zal worden ondervraagd en over welk feit hij zal worden verhoord. Ingeval de verhoorde schriftelijk wordt uitgenodigd om verhoord te worden, kan deze beknopte mededeling eveneens gebeuren in de schriftelijke uitnodiging.

Uit het strafdossier blijkt dat het verhoor van de beklaagde volgde op de visitatie die op 10 december 2019 werd uitgevoerd in het pand gelegen aan [redacted]. De beklaagde werd tijdens deze visitatie ter plaatse geroepen omdat hij over de sleutels beschikte van een afgesloten ruimte op de eerste verdieping en van de zolderruimte. Met een kantschrift van 31 maart 2020 verzocht het openbaar ministerie aan de onderzoekers om verder onderzoek te voeren waarbij de beklaagde zou worden verhoord en er een hercontrole zou plaatsvinden. In navolging van dit kantschrift voerden de onderzoekers een hercontrole uit op 13 en 15 mei 2020 en werd de beklaagde schriftelijk uitgenodigd voor verhoor op 19 mei 2020. In de schriftelijke uitnodiging deelden de onderzoekers de beklaagde enerzijds zijn rechten mee en anderzijds brachten zij hem ter kennis dat hij zou verhoord worden over de schending van een beroepsverbod op het adres [redacted]. De beklaagde was er bijgevolg van op de hoogte dat hij rekenschap moest afleggen over een mogelijk misdrijf dat in het door hem gehuurd/verhuurd pand en naar aanleiding van de uitbating op dat adres gepleegd werd. Hij werd op die manier dus in elk geval op beknopte wijze in kennis gesteld van de feiten waarover hij zou worden verhoord zodat werd voldaan aan de wettelijke vereiste.

Uit de inlichtingen verstrekt door de onderzoeker in het proces-verbaal blijkt dat naar aanleiding van de hercontrole in mei 2020 ook contact werd opgenomen met VLAIO² en dat hij daarbij vernam dat er mogelijk ook fraude was gebeurd bij het aanvragen van coronapremies op dat adres. Naar aanleiding van zijn verhoor in het kader van de schending van het beroepsverbod werd de beklaagde hiervan blijkbaar ingelicht. Er werd hem gevraagd om ook hieromtrent een verklaring af te

¹ Artikel 47bis, §2 van het Wetboek van Strafvordering

² Vlaams Agentschap Innoveren en Ondernemen

leggen, waarmee hij instemde. Hij werd in kennis gesteld van zijn rechten en tekende tevens een afstandsverklaring waarin uitdrukkelijk is vermeld: *“u hebt mij vóór aanvang van mijn verhoor in kennis gesteld van mijn rechten en beknopt kennis gegeven van de feiten waarover ik zal worden verhoord”*. In het proces-verbaal van verhoor werd vervolgens genoteerd dat het verhoor zou handelen over oplichting zonder internet in de periode van de aanvragen voor de premies. Gelet op het feit dat het verhoor met betrekking tot de coronapremies onmiddellijk volgde op het verhoor met betrekking tot de schending van het beroepsverbod die mogelijks in het kader van [redacted] werd gepleegd, en de onderzoekers in het kader van dat onderzoek kennis kregen van de problematiek van de coronapremies, twijfelt het hof er niet aan dat de beklaagde [redacted] kennis had van de feiten waarover hij verhoord zou worden en dat hij dus de wettelijk vereiste beknopte mededeling kreeg. Hij erkende in de door hem ondertekende afstandsverklaring trouwens uitdrukkelijk deze mededeling gekregen te hebben. De beklaagde [redacted] maakt in conclusies niet aannemelijk dat hij de afstandsverklaring zonder kennis van zaken zou ondertekend hebben. Ook wat dit verhoor betreft blijkt dan ook dat de wettelijke vereiste van beknopte mededeling werd nageleefd.

In antwoord op de verwijzing van de beklaagde [redacted] naar de inhoud van artikel 47bis, §6, 9) van het Wetboek van Strafvordering, wijst het hof er tot slot ten overvloede op dat deze bepaling niet stelt dat verklaringen uit de debatten moeten worden geweerd wanneer deze zijn afgelegd in strijd met de in dat artikel vermelde bepalingen. Dit artikel bepaalt enkel dat tegen een persoon die een verklaring aflegde in strijd met deze bepaling geen veroordeling kan worden uitgesproken op grond van een aldus afgelegde verklaring. Het hof wijst erop dat zelfs indien zou worden geoordeeld dat de verklaring/één van de verklaringen van 19 mei 2020 werd(en) afgelegd in strijd met deze bepalingen, de veroordeling van de beklaagde [redacted] in elk geval niet gesteund is op zijn verklaring maar op een samenlezing van verschillende objectieve elementen van het strafdossier zodat er geenszins sprake is van een schending van artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering en zijn rechten van verdediging geenszins geschonden zijn.

Er is bijgevolg geen enkele reden om één van de beide verhoren of beide verhoren van de beklaagde [redacted] uit de debatten te weren.

6.1.2. Moeten er stukken worden bijgevoegd aan het strafdossier?

De beklaagde [redacted] verzoekt voor het eerst in conclusie voor het hof dat het openbaar ministerie zou worden uitgenodigd om de onderliggende stukken te voegen op grond waarvan “de mail van 14 juni 2022” werd opgesteld, bij gebrek waaraan zijn recht op tegenspraak en zijn recht op een eerlijk proces zou geschonden zijn. Waar deze vraag enkel wordt gesteld in het beschikkend gedeelte van de besluiten en niet in het motiverend gedeelte, blijkt uit de inhoud van de conclusie van de beklaagde [redacted] dat hij met “de mail van 14 juni 2022” verwijst naar een e-mail van 14 juni 2022 van hoofdinspecteur [redacted] van de politiezone [redacted] t aan [redacted], inspecteur bij VLAIO.

Het hof gaat niet in op de vraag van de beklaagde om het strafdossier te laten aanvullen met de beweerde ‘onderliggende stukken’ die aanleiding zouden geweest zijn voor het opstellen van de hiervoor vermelde e-mail.

Het hof merkt vooreerst op dat de beklaagde in conclusie ten onrechte stelt dat het administratief onderzoek door VLAIO louter het e-mailbericht van 14 juni 2022 zou bevatten. Uit de stukken van het strafdossier blijkt dat er uitvoerig e-mailverkeer is geweest in het kader van het administratief onderzoek en dat het e-mailbericht van 14 juni 2022 slechts een onderdeel hiervan is. Het administratief dossier bevat ook een inspectieverslag van VLAIO, de vragen gesteld door VLAIO en de antwoorden hierop namens enz. Het e-mailbericht van 14 juni 2022 is bijgevolg slechts één onderdeel van het dossier lastens .

De inhoud van het e-mailbericht betreft daarenboven slechts inlichtingen die de politie aan VLAIO verschaft na een vraag hiernaar. Deze e-mail met inlichtingen werd ook opgenomen in het strafdossier. Het loutere feit dat de beklaagde hier tijdens het onderzoek niet meer mee werd geconfronteerd, schendt geenszins zijn recht op tegenspraak noch zijn recht op een eerlijk proces. Het recht op een eerlijk proces dient beoordeeld te worden over het ganse procedureverloop. Door deze inlichtingen op te nemen in het strafdossier beschikt de beklaagde net over de mogelijkheid tot tegenspraak, wat hij trouwens ook uitdrukkelijk doet. Hij brengt immers stukken bij op grond waarvan hij het hof ervan wil overtuigen dat de inlichtingen die de politie in de e-mail verschaftte onjuist zijn, minstens dat deze niet volledig in overeenstemming zijn met de feiten.

Daarbij komt dat verschillende van de gegeven inlichtingen slechts visuele vaststellingen zijn die door de politie zelf zijn gebeurd, zodat er wat deze vaststellingen betreft onmogelijk sprake kan zijn van ‘onderliggende stukken’. Deze vaststellingen worden trouwens zelfs bevestigd door de beklaagde waar hij onder meer toegeeft dat er geen permanent gebruik was van de ruimte zodat de vaststelling van de politie dat de ruimte op het ogenblik van het nazicht niet in gebruik was, hier niet tegenstrijdig mee is. Daarnaast vermeldt de politie wel degelijk dat er op een tafeltje een brief aanwezig is met de gegevens om de ruimte te huren, wat door de beklaagde met zijn stuk 15 ook effectief wordt aangetoond. Of het briefje groot is (zoals de beklaagde stelt) dan wel klein (zoals de politie vermeldt) en of dit nu staat op een tafeltje (zoals de politie vermeldt) dan wel op kast (zoals blijkt uit de neergelegde foto), doet geen afbreuk aan de correctheid van de vaststelling dat dit briefje aldaar aanwezig was.

Niet alleen bevestigt het verweer van de beklaagde meerdere van de door de politie gegeven inlichtingen, daarenboven stelt het hof vast dat de beklaagde ook niet aannemelijk maakt dat er ‘onderliggende stukken’ zouden zijn die de inlichtingen van de wijkinspecteur aan de hoofdinspecteur onderbouwen, temeer dergelijke inlichtingen eveneens mondeling kunnen zijn verstrekt aan de hoofdinspecteur. Ook hier beschikt de beklaagde echter over de mogelijkheid om tegenspraak te voeren en doet hij dit ook door aan de hand van stukken

te trachten aan te tonen dat er – in strijd met wat de wijkinspecteur zou hebben meegedeeld – wel een exploitatie zou zijn geweest.

Tot slot merkt het hof op dat de politie onmogelijk negatief bewijs kan voorbrengen in de zin dat het niet mogelijk is aan te tonen dat er geen drankvergunning werd aangevraagd, dat er geen toelating tot gebruik was door de brandweer of dat er geen advertising of website terug te vinden is. De beklaagde voert ook omtrent dit laatste tegenspraak door te verwijzen naar een factuur met een bedrijf dat websites maakt. Het hof merkt daarbij echter op dat uit niets blijkt dat deze factuur ook effectief werd betaald, wat nochtans noodzakelijk was om het project in de planning van het bedrijf te laten opnemen. Voor de beklaagde kan het nochtans niet moeilijk zijn om bewijs te leveren dat er effectief een website of advertising werd gemaakt. Integendeel maakt hij zijn bewering zelfs niet aannemelijk.

Gelet op dit alles is het voor het hof dan ook duidelijk dat de beklaagde niet aannemelijk maakt dat er onderliggende stukken aan de basis liggen van “de mail van 14 juni 2022”, laat staan dat het opportuun is onderzoek te laten uitvoeren naar het bestaan van dergelijke stukken. De beklaagde maakt evenmin aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was/is om tegenspraak te voeren over de inlichtingen die in deze e-mail opgenomen werden, terwijl het duidelijk is dat hij deze tegenspraak wel effectief voerde. Er is bijgevolg geen enkele reden om in te gaan op het verzoek van de beklaagde om het openbaar ministerie opdracht te geven om stukken te voegen aan het strafdossier.

6.1.3. Moet er een getuigenverhoor bevolen worden?

Pas voor het eerst in het beschikkend gedeelte van de conclusie van de beklaagde voor het hof stelt deze dat wijkinspecteur moet worden opgeroepen om gehoord te worden *“aangaande de bevraging van de uitbater van het pand gelegen te tijdens de controle van januari 2020”*. Deze vraag werd in het motiverend deel van de conclusie niet gesteld noch toegelicht, maar uit de inhoud van de conclusie blijkt dat deze vraag betrekking kan hebben op de inhoud van het proces-verbaal dat werd gevoegd in de kافت met betrekking tot de coronapremies aangevraagd namens Het is op basis van dit proces-verbaal dat aanvankelijk tot schrapping van de inschrijving van op het werd overgegaan, wat op een later tijdstip blijkbaar opnieuw werd rechtgezet.

Dit proces-verbaal werd op 25 januari 2020 opgesteld na een controle op 13 januari 2020 door de wijkinspecteur De vraag of nog activiteiten had op dat ogenblik en/of op dat ogenblik het gebouw nog gebruikte, is voor de beoordeling van de telastlegging A1 evenwel niet relevant (zie hieronder randnummer 6.3.2.). De vraag die zich opdringt is of op het ogenblik van de aanvraag van de coronapremies over een voor het publiek toegankelijke ruimte beschikte op dat adres. Bij de beoordeling hiervan baseert het hof zich geenszins op de vermeldingen in het proces-verbaal noch op de onterechte schrapping van de inschrijving die er blijkt te

zijn geweest, maar op andere vaststellingen die betrekking hebben op de uitbating van de handelszaak op het adres .

Waar het hof dan ook geen rekening houdt met wat is vermeld in het voornoemd proces-verbaal is het dan ook niet nuttig tot getuigenverhoor van inspecteur over te gaan zodat het recht op een eerlijk proces hierdoor evenmin geschonden is.

6.2. Beoordeling van de schuldvragen

6.2.1. Hebben de beklaagden

het hen opgelegd

beroepsverbod geschonden? – telastlegging B

Bij vonnis van 9 november 2016 verklaarde de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent de beklaagden schuldig aan valsheid in geschriften en gebruik van valse stukken, oplichting, misbruik van vennootschapsgoederen en ontdraging van in beslag genomen goederen. De rechtbank veroordeelde beiden naast een gevangenisstraf van veertig maanden en een geldboete van 18.000 euro (beide deels met uitstel) tot een verbod om gedurende tien jaar persoonlijk of door tussenpersoon bestuurder te zijn van een handelsvennootschap. Dit bestuurdersverbod nam een aanvang op datum van het vonnis en loopt aldus tot 9 november 2026. Het openbaar ministerie stelt dat de beide beklaagden dit bestuurdersverbod hebben geschonden omdat zij in de periode van 1 januari 2018 tot en met 6 juli 2020 (feitelijke) bestuursbevoegdheid hadden in

Na hernieuwd onderzoek van het strafdossier en rekening houdend met alle elementen zoals deze blijken uit het strafdossier, de conclusies van de partijen en de behandeling op de terechtzitting van het hof, oordeelt het hof dat de eerste rechter de beklaagden terecht vrijsprak voor de feiten van de telastlegging B. Ook voor het hof is hun schuld aan deze feiten niet afdoende bewezen.

Het hof stelt vast dat er bij de start van het dossier heel wat verwarring bestond over wie al dan niet de handelszaak uitbaatte. Dit blijkt uit de afhandelingsfiche opgemaakt naar aanleiding van de diverse controles die werden uitgevoerd als gevolg van de aanvraag tot het bekomen van een horeca-attest voor de handelszaak ' ' op de . Uit proces-verbaal blijkt dat deze aanvraag gebeurde door de eenmanszaak op naam van . Aangezien de eerste controle gebeurde op 31 januari 2019 volgt hier noodzakelijkerwijze uit dat de aanvraag door de beklagde gebeurde uiterlijk in de loop van januari 2019 en dat zij op dat ogenblik bijgevolg de handelszaak ' al uitbaatte.

Volgens de bij voornoemd proces-verbaal gevoegde afhandelingsfiche blijkt evenwel dat daar waar het horeca-attest op naam van de beklagde werd aangevraagd, de drankvergunning werd aangevraagd op naam van de beklagde . Of dit een recente aanvraag was dan wel een aanvraag voorafgaand aan de uitbating door de beklagde blijkt uit de gegevens van het strafdossier niet. Uit de afhandelingsfiche blijkt echter wel dat op dat ogenblik alle facturen (gas, elektriciteit, e.d.m.)

op de eenmanszaak van de beklaagde stonden en dat het personeel op haar firma ingeschreven was. Op basis van de aanwezige stukken in het strafdossier kan het hof andermaal niet vaststellen of dit werd genoteerd op basis van de verklaring van de beklaagde dan wel of de aanwezige inspecteurs dit op het ogenblik van hun controle effectief hebben vastgesteld.

Behalve het feit dat er verwarring bestond, kan er dus uit de eerste onderzoeksdaden niet uitgemaakt worden wie verantwoordelijk is voor de verwarring en of het een bewust gecreëerde verwarring was.

Volgens de beklaagden bestond die verwarring ook bij bepaalde leveranciers die facturen bleven opmaken op naam van Terecht stelde het openbaar ministerie dat wat deze verwarring betreft de beklaagden zelf ook verantwoordelijkheid dragen. Evenwel ligt de verantwoordelijkheid hiervoor volgens het hof slechts deels bij de beklaagden.

Dat de beklaagden zelf verantwoordelijkheid dragen voor de verwarring blijkt niet alleen uit het feit dat bijvoorbeeld de drankvergunning op naam van zou zijn aangevraagd, minstens zijn drankvergunning aanvankelijk zou zijn gebruikt, maar tevens uit het feit dat de beklaagde naar de interimkantoren liet uitschijnen - minstens niet tegensprak - dat hij de contactpersoon was voor Daarbij komt dat uit het strafdossier niet blijkt dat de beklaagden naar de leveranciers toe een vraag stelden tot aanpassing van de facturen of hen in kennis stelden van de gewijzigde situatie waarbij de uitbating niet langer gebeurde door maar door henzelf onder hun eigen eenmanszaak.

Het hof is er echter niet van overtuigd dat de verwarring enkel en alleen aan de beklaagden te wijten is, en stelt op basis van de resultaten van het strafonderzoek vast dat ook de feitelijke situatie oorzaak van de verwarring was nu de beklaagden de uitbating deden van de handelszaak voorheen uitgebaat door en in een pand waarvan de hoofdhuurder bleef. Immers, uit contactname met leverancier blijkt dat voor bestellingen door de beklaagde aanvankelijk werd gefactureerd aan de eenmanszaak van de beklaagde en vanaf midden juli 2019 aan de eenmanszaak van de beklaagde (stuk 20). Leverancier stelde dat er na leveringen aan werd geleverd op naam van de eenmanszaak van de beklaagde en sedert 'anderhalf jaar' (wat volgens het hof moet worden gelezen als de eerste helft van 2019) op naam van de eenmanszaak van de beklaagde (stuk 20). De beweringen van de beklaagden dat er verwarring bestond bij de leveranciers en dat hierdoor facturen verkeerdelijk op naam van stonden, is bijgevolg aannemelijk.

Deze verwarring die er bestond, enerzijds gecreëerd door de beklaagden, anderzijds ook door de hierboven vermelde specifieke situatie, is naar het oordeel van het hof evenwel niet voldoende om te besluiten dat de beklaagden

bestuursbevoegdheden uitoefenden in _____ en hierdoor het hen opgelegd bestuurdersverbod schonden.

Bestuursdaden stellen is het nemen van die beslissingen die het commerciële en financiële lot van de onderneming bepalen. Wie daden van bestuur stelt op dezelfde wijze als een bestuurder dat zou doen, is een feitelijk bestuurder. Essentieel aan een bestuurder is dat hij onafhankelijk van enig orgaan of gezag kan optreden. Het feitelijk bestuur veronderstelt een gelijkaardige onafhankelijkheid.

Op grond van het gevoerde strafonderzoek staat niet zonder redelijke twijfel vast dat de beklaagden _____ beslissingen namen/konden nemen die het commerciële en financiële lot van _____ bepaalden. Het loutere feit dat er tijdens de visitatie facturen werden aangetroffen op naam van _____ en dat leveranciers stellen dat de beklagde _____ de contactpersoon voor de vennootschap was, doet hieraan geen afbreuk gelet op de al vermelde vaststellingen. Het hof wijst er ook op dat daar waar de onderzoekers in hun proces-verbaal vermeldden dat zij achter de toog facturen aantreffen op naam van _____, het strafdossier slechts een zeer beperkt aantal voorbeelden van dergelijke facturen bevat. Het is bijgevolg niet zeker dat alle facturen voor diensten of goederen bruikbaar voor de uitbating van de handelszaak op naam van _____ stonden. Het hof moet er zich voor hoeden uit enkele documenten algemene conclusies te trekken zoals de onderzoekers dat blijkbaar wel deden.

Dit geldt des te meer nu hierboven al werd verwezen naar de afhandelingsfiche waarin werd geschreven dat alle facturen op de eenmanszaak van _____ stonden, maar tevens nu uit de Dimona-aangiftes blijkt dat _____ na 31 oktober 2018 geen werknemers meer inschreef (stuk 9).

Uit het strafdossier blijkt dat het de bedoeling was dat de beklaagden _____ de handelszaak _____, gelegen op _____, verder wilden uitbaten en dat _____ de uitbating niet wenste verder te zetten. Het hof verwijst hiervoor andermaal naar de afhandelingsfiche met betrekking tot de eerste controles waaruit blijkt dat de beklagde _____ tijdens een tweede bezoek al stelde dat hij en de beklagde _____ geen vennootschap konden besturen en bijgevolg de uitbating deden als zelfstandigen zonder verantwoordelijkheid voor de vennootschap en dit tot het ogenblik dat zij in de mogelijkheid zouden zijn om de vennootschap over te nemen. De beklagde _____ bood zich drie dagen na dit bezoek trouwens nog aan op het politiebureau om mee te delen dat de overname niet onmiddellijk mogelijk zou zijn zodat hij de handelszaak via zijn eenmanszaak zou overnemen en verder uitbaten. Uit de stukken die de beklaagden voor de eerste rechter en thans in hoger beroep neerlegden blijkt dat er effectief ook een uitbatingsovereenkomst werd gesloten tussen de eenmanszaak van de beklagde _____, met ingang van 1 juli 2019. Het hof twijfelt er op grond van de resultaten van het strafonderzoek niet aan dat voor deze datum de uitbating eveneens al plaatsvond via de eenmanszaak van _____ en vervolgens de eenmanszaak van _____.

. Waar zij dan ook de handelszaak uitbaatten deden zij dit via hun eenmanszaak en niet als bestuurder van

Ten overvloede wijst het hof er nog op dat uit het strafdossier geenszins blijkt dat de beklaagden enige beslissing hebben genomen met betrekking tot de commerciële of financiële belangen van noch dat enig gevolg zou hebben gegeven aan een overeenkomst of factuur die op haar naam werd opgesteld maar betrekking had op de uitbating door de beklaagden

. De beklaagde ontkent dat door ooit enige factuur werd betaald die verkeerdelijk op v zou hebben gestaan en stelt dat hij deze steeds overmaakte aan de beklaagden waarbij hij hen erop wees dat zij het nodige moesten doen zodat dit niet meer gebeurde. Het tegendeel van zijn verklaring blijkt geenszins uit het strafdossier. Het hof twijfelt niet aan de oprechtheid van zijn verklaring.

Het hof verwijst voor het overige naar de oordeelkundige motieven van de eerste rechter die het overneemt en tot de zijne maakt in zoverre niet in strijd met wat hierboven werd uiteengezet.

Het is voor het hof dan ook niet afdoende bewezen dat de beklaagden bij het uitbaten van de handelszaak ' handelden als bestuurder van minstens bestaat hierover gerede twijfel die hen tot voordeel moet strekken. De eerste rechter heeft de beklaagden dan ook terecht vrijgesproken voor de feiten van de telastlegging B zodat het bestreden vonnis op dat punt wordt bevestigd.

6.2.2. Hebben de beklaagden als dader of mededader subsidiefraude gepleegd? – telastlegging A

6.2.2.1. Algemeen

De drie beklaagden worden vervolgd voor het bekomen of behouden van een subsidie, vergoeding of toelage als gevolg van een onjuiste of onvolledige verklaring in verband met de aanvraag tot het bekomen of het behouden ervan, als volgt:

- de beklaagden door voor onterecht een corona hinderpremie aan te vragen en te verkrijgen terwijl deze vennootschap niet beschikte over een publiek vrij toegankelijke locatie waardoor de vennootschap geen recht had op deze premie (telastlegging A1);
- de beklaagde door voor onterecht corona hinderpremies en premies Vlaams Beschermingsmechanisme aan te vragen en te verkrijgen terwijl deze vennootschap niet beschikte over een publiek vrij toegankelijke locatie waardoor de vennootschap geen recht had op deze premies (telastlegging A2).

6.2.2.2. Met betrekking tot – telastlegging A1

6.2.2.2.1. Maakte de beklaagde zich schuldig aan subsidiefraude voor

Het staat op basis van de gegevens van het strafdossier vast dat een totaalbedrag van 14.080,00 euro ontving aan corona hinderpremie en dat deze door de beklaagde werd aangevraagd namens Dit wordt geenszins betwist door de beklaagde

Anders dan de beklaagde voorhoudt, oordeelt het hof dat geen recht kon laten gelden op deze corona hinderpremie en dat deze subsidie is bekomen door het geven van onjuiste inlichtingen zodat hij zich wel degelijk schuldig maakte aan de feiten van de telastlegging A1.

De door de beklaagde aangevraagde corona hinderpremie werd ingevoerd bij besluit van de Vlaamse Regering³. De besluiten van de Vlaamse Regering die betrekking hadden op de coronamaatregelen wijzigden in de eerste periode regelmatig maar op het ogenblik dat de subsidie/corona hinderpremie aanvraag gold het besluit van de Vlaamse Regering van 20 maart 2020. Een niet gedateerde versie werd in het strafdossier opgenomen maar de tekst van dit besluit kan ook via open bronnen worden geraadpleegd.

De motieven van de Vlaamse Regering voor het nemen van dit besluit worden vermeld in de aanhef van het besluit: *“De Vlaamse ondernemingen worden geconfronteerd met een verplichte sluiting van hun zaak wegens de federale coronamaatregelen zoals beslist door de Nationale Veiligheidsraad vanaf donderdag 12 maart 2020. De Vlaamse minister, bevoegd voor de economie, wenst de ondernemingen die een vestiging in Vlaanderen hebben en verplicht gesloten zijn ingevolge de coronamaatregelen financieel te ondersteunen door het toekennen van een forfaitaire subsidie en een sluitingspremie.”*

De financiële ondersteuning werd voorzien in de artikelen 4, 5 en 6 van het besluit waarvan de voor het thans voorliggend dossier relevante onderdelen samengevat op het volgende neerkwamen:

- een forfaitaire subsidie van 4000,00 euro werd toegekend aan ondernemingen die alle dagen verplicht gesloten waren als gevolg van de coronavirusmaatregelen, en waarbij hun locatie gesloten was;
- voor ondernemingen actief in de horecasector was het voldoende dat de gelagzaal verplicht gesloten was;
- een forfaitaire subsidie van 2000,00 euro werd toegekend aan ondernemingen die in het weekend verplicht gesloten waren en waarbij hun locatie gesloten was;
- een bijkomende sluitingspremie werd toegekend aan ondernemingen die vanaf 6 april 2020 alle dagen of in het weekend verplicht gesloten waren als gevolg van de

³ Besluit van de Vlaamse Regering van 20 maart 2020 tot toekenning van steun aan ondernemingen die verplicht moeten sluiten ten gevolge van de maatregelen genomen door de Nationale Veiligheidsraad vanaf 12 maart 2020 inzake het coronavirus

coronavirusmaatregelen, en waarbij hun locatie gesloten was. Deze bijkomende sluitingspremie bedroeg 160,00 euro per verplichte sluitingsdag die samenviel met een normale openingsdag.

Op grond van artikel 1, 2° van voornoemd besluit staat het voor het hof vast dat de locatie waarvan sprake in de hierboven vermelde bepalingen een voor het publiek toegankelijke ruimte moest zijn. De coronavirusmaatregelen waarnaar in het besluit immers wordt verwezen zijn de maatregelen *“waardoor een ruimte waar prestaties geleverd worden aan het publiek moet gesloten worden”*.

Uit een e-mail van het boekhoudkantoor van [redacted] aan VLAIO in antwoord op enkele gevraagde bijkomende inlichtingen blijkt dat de gevraagde corona hinderpremie werd aangevraagd voor het handelsfonds dat door de beklaagde [redacted] werd uitgebaat. De beklaagde [redacted] verklaarde daarenboven op 19 mei 2020 dat [redacted] niet meer werd gebruikt om een handelszaak of horecazaak uit te baten en dat de horecazaak werd uitgebaat door de beklaagden [redacted]. Het staat dan ook vast dat:

- [redacted] niet actief was in de horecasector en de sluiting van de gelagzaal van [redacted] geenszins aanleiding kan zijn om de premie namens [redacted] aan te vragen;
- [redacted] die volgens de eigen verklaring geen handelszaak meer uitbaatte, niet over een voor het publiek toegankelijke ruimte beschikte die als gevolg van de coronamaatregelen moest gesloten worden. Uit het proces-verbaal met betrekking tot de visitatie blijkt trouwens dat [redacted] op het [redacted] slechts twee afgesloten en dus niet voor publiek toegankelijke ruimtes op de eerste verdieping en de zolderverdieping gebruikte als stockageruimte, terwijl er ook op het adres van de vestigingseenheid te [redacted] geen publiek toegankelijke ruimte door [redacted] werd gebruikt.

De beklaagde [redacted] verklaarde dat hij de corona hinderpremie aanvraagde omdat de beklaagden [redacted] deze premie volgens de voorwaarden niet konden krijgen. Hij maakte echter niet aannemelijk waarom zij deze niet konden aanvragen, laat staan dat dit feit een gevolg zou zijn van het feit dat zij de handelszaak uitbaatten als gevolg van de tussen hen afgesloten overeenkomst. Ondanks het feit dat hieruit dus blijkt dat de beklaagde [redacted] de voorwaarden voor het aanvragen van de premie kende, dat hij wist dat [redacted] zelf geen handelszaak of horecazaak en dus geen voor het publiek toegankelijke ruimte uitbaatte én dat hij wist dat de beklaagde [redacted] deze premie niet (meer) konden aanvragen voor het adres [redacted] deed hij toch de aanvraag en verschaftte hij op die manier wetens en willens foutieve informatie om de premie te bekomen. Dit maakt het algemeen opzet uit dat voor de strafbaarheid van de aan de beklaagde [redacted] verweten subsidiefraude noodzakelijk is naast het feit dat hij onjuiste inlichtingen gaf voor het ontvangen of behouden van de coronapremies. Hij wist met andere woorden dat hij onjuiste informatie gaf om coronapremies te ontvangen waarop [redacted] geen recht had en wilde deze handeling ook effectief stellen.

Dat hij de coronapremie compenseerde met de door de beklaagden te betalen huur en dat hij bijgevolg geen kwade bedoelingen had, ontnemt zijn handelingen hun strafbaar karakter niet. De eerste rechter verklaarde hem bijgevolg terecht schuldig aan de feiten van de telastlegging A1.

6.2.2.2.2. Maakten de beklaagden subsidiefraude voor

zich schuldig aan

Waar ook de beklaagden als dader of mededader aan subsidiefraude namens worden vervolgd, oordeelt het hof net als de eerste rechter dat hun schuld aan de feiten van de telastlegging A1 niet afdoende bewezen is.

Deze beklaagden kunnen geenszins als dader van het misdrijf onder de telastlegging A1 worden beschouwd nu zij de premies niet aanvroegen noch enige bestuursverantwoordelijkheid in droegen zodat het misdrijf gepleegd namens hen niet kan worden toegerekend.

Om als mededader schuldig te kunnen worden verklaard aan het misdrijf moet in hoofde van deze beklaagden sprake zijn van een deelnemingsopzet. Artikel 66, derde lid, van het Strafwetboek stelt deelneming aan een misdaad of wanbedrijf strafbaar wanneer de beklaagde door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp heeft verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder diens bijstand niet had kunnen worden gepleegd. Voor de toepassing van deze bepaling is vereist dat de verstrekte hulp of bijstand wetens en willens werd verleend en dat deze hulp of bijstand noodzakelijk is, zonder dat het daarbij van belang is of die hulp of bijstand groot of klein is. Het is niet vereist dat deze deelnemingsgedraging gericht is op alle constitutieve bestanddelen van het hoofdmisdrijf (vgl. Cass. 19 september 2023, . Artikel 66 van het Strafwetboek vereist ook niet dat de deelnemer voldoet aan dezelfde hoedanigheid als deze waaraan de hoofddader van een bepaald misdrijf moet voldoen.

Strafbare deelneming vereist een deelnemingsopzet. Dit houdt in dat de deelnemer kennis heeft van alle elementen die het kenmerk van een misdrijf verlenen aan de feiten waaraan hulp of bijstand wordt verleend.

Het loutere feit dat de beklaagde de corona hinderpremie op naam var aanvraag omdat de beklaagden niet in de voorwaarden waren om deze premie aan te vragen volstaat niet om de beklaagde en/of de beklaagde als mededader aan de subsidiefraude schuldig te verklaren. Een positieve daad/handeling of een onthouding van deze beklaagden is minstens noodzakelijk.

Volgens de beklaagde handelde hij evenwel bij het aanvragen van de corona hinderpremie namens op vraag van de beklaagde , wat – indien

bewezen – de positieve deelnemingsdaad zou kunnen uitmaken. Het hof stelt evenwel vast dat daar waar de beklaagde stelt te handelen op vraag van de beklaagde, deze laatste, evenals de beklaagde, betwist dat zij de vraag hiertoe stelden.

Bij gebrek aan objectieve elementen die de versie van de beklaagde, dan wel de verklaringen van de beklaagden, bevestigen, kan het hof slechts vaststellen dat de verklaringen tegenstrijdig zijn en dat er geen elementen voorhanden zijn om de verklaring van de ene partij te verkiezen boven deze van de andere partij. Het loutere feit dat de beklaagde verwijst naar het gegeven dat de beklaagder geen premie meer konden aanvragen omdat ze dit al deden voor hun uitbating op de evenals het feit dat de premie werd gecompenseerd met de huur voor het pand op, maakt dat de verklaring van de beklaagde mogelijk waar is, maar daarentegen kan het hof niet uitsluiten dat de beklaagden onderling over de moeilijkheden in het coronatijdperk hebben gesproken evenals over de voorwaarden voor het aanvragen van subsidies waardoor de beklaagde de beklaagden en heeft willen helpen zonder dat deze laatsten effectief instructies hebben gegeven om de premie aan te vragen laat staan dat zij dit misdrijf hebben uitgelokt of eraan meegewerkt.

De twijfel die aldus bestaat omtrent het bestaan van een deelnemingsopzet in hoofde van de beklaagden moet hen dan ook tot voordeel strekken, zodat het bestreden vonnis wordt bevestigd waar het deze beklaagden eveneens heeft vrijgesproken voor de feiten van de telastlegging A1.

6.2.2.3. Met betrekking tot – telastlegging A2

De beklaagde moet zich onder de telastlegging A2 verantwoorden omdat hij op grond van onvolledige of onjuiste informatie een corona hinderpremie en premies Vlaams Beschermingsmechanisme aanvroeg namens terwijl zijn vennootschap geen recht kon laten gelden op deze premies omdat zij geen voor het publiek vrij toegankelijke locatie had.

De beklaagde betwist zijn schuld aan dit misdrijf. Vooreerst meent hij dat hij zich niet persoonlijk schuldig heeft gemaakt aan dit misdrijf omdat de aanvraag volgens hem door de boekhouder gebeurde. Daarnaast betwist hij zijn schuld omdat wel aan de voorwaarden voldeed nu deze vennootschap beschikte over een voor het publiek toegankelijke ruimte die moest sluiten als gevolg van de coronamaatregelen, met name een feestzaal gelegen op de kelderverdieping op het adres

Het is naar het oordeel van het hof evenwel bewezen dat de beklaagde zowel onterecht een corona hinderpremie aanvroeg voor als premies in het kader van het Vlaams Beschermingsmechanisme. De eerste rechter verklaarde hem dan ook terecht schuldig aan de feiten van de telastlegging A2 en dit om volgende redenen.

Wat de voorwaarden voor de corona hinderpremie betreft, verwijst het hof naar de principes die hierboven in randnummer 6.2.2.2.1. werden uiteengezet met betrekking tot de toepasselijke wetgeving en de noodzaak van een voor het publiek toegankelijke ruimte. Deze principes zijn ook van toepassing op de aanvragen tot het bekomen van een corona hinderpremie namens

De premies Vlaams Beschermingsmechanisme werden in het leven geroepen om tegemoet te komen aan de nadelige gevolgen van een omzetsdaling als gevolg van de coronamaatregelen⁴. Enkel de ondernemingen die onder het toepassingsgebied vallen van hetzij de corona hinderpremie, hetzij de corona compensatiepremie komen in aanmerking voor de subsidie⁵. Om bijgevolg recht te kunnen laten gelden op de premies Vlaams Beschermingsmechanisme moet de onderneming ook gerechtigd zijn op het bekomen van een corona hinderpremie, wat bijgevolg enkel mogelijk is voor de ondernemingen die over een voor het publiek toegankelijke ruimte beschikken.

Volgens de beklaagde _____ ine voldeed _____ aan deze voorwaarde gezien zijn vennootschap begin 2020 een evenementenzaal aankocht gelegen _____ waarvan de authentieke akte verleden is op 27 april 2020, maar die niet in gebruik kon worden genomen door de coronamaatregelen. Hij legt wel degelijk de bewijzen van aankoop van deze ruimte voor, zodat hieromtrent geen twijfel bestaat.

Op grond van de gegevens van het strafdossier blijkt evenwel niet dat deze ruimte ook effectief als voor het publiek toegankelijke ruimte voor de uitbating van de voorziene activiteit in aanmerking kan worden genomen, laat staan dat deze ooit daarvoor werd gebruikt. Het hof betwijfelt niet dat het de bedoeling van _____ was om deze ruimte voor commerciële doeleinden te gebruiken, maar daar waar uit het onderzoek naar voor komt dat de ruimte zou worden gebruikt als feestzaal/evenementenzaal blijkt dat hiervoor geen drankvergunning werd aangevraagd of afgeleverd en dat er geen (verplichte) melding gebeurde van een voor het publiek toegankelijke inrichting bij de brandweer. Omwille van dit laatste gegeven beschikte _____ volgens de onderzoekers bijgevolg niet over de toestemming om een feestzaal of vergaderlocatie te exploiteren op dat adres. Bij gebrek aan deze toestemming was deze ruimte op het ogenblik van de aanvragen voor de verschillende coronapremies dan ook niet in gebruik voor de doeleinden die _____ voor ogen had, en was deze geen publiek toegankelijke ruimte die als gevolg van de coronamaatregelen gesloten was of een omzetsdaling moest verwerken.

⁴ Zie aanhef Besluit van 7 augustus 2020 van de Vlaamse Regering betreffende het Vlaams Beschermingsmechanisme voor ondernemingen die een omzetsdaling hebben ten gevolge van de verstrengde coronavirusmaatregelen genomen vanaf 29 juli 2020, tot wijziging van artikel 10 en 21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 12 juni 2020 inzake de corona ondersteuningspremie en tot wijziging van artikel 1 van en tot toevoeging van een bijlage aan het besluit van de Vlaamse Regering van 29 mei 2020 inzake de corona handelshuurlening.

⁵ Artikel 5 van voornoemd besluit van 7 augustus 2020.

De argumenten van de beklaagde in conclusie voor het hof zijn niet van aard om het hof van het tegendeel te overtuigen. Dat er aan de inkomdeur een bordje met telefoonnummer zichtbaar was, zoals hij zelf ook aantoont, neemt niet weg dat deze ruimte geenszins kon gebruikt worden als evenementenzaal nu hiertoe geen toestemming was bekomen. Ook de foto's van beweerde evenementen, waarvan het hof opmerkt dat deze niet gedateerd zijn en dus niet kunnen dienen als bewijs van gebruik na de aankoop door zijn niet van aard er anders over te oordelen. Zelfs indien deze evenementen tijdens de coronaperiode zouden hebben plaatsgevonden in de kelderruimte van

dan nog kan slechts worden vastgesteld dat deze ruimte werd gebruikt zonder over de noodzakelijke vergunningen te beschikken. Het hof merkt dienaangaande trouwens op dat de beklaagde ook geenszins aannemelijk maakt dat hij wel over de nodige vergunningen voor de uitbating van de ruimte als voor publiek toegankelijke ruimte beschikt(e). Het is tot slot evenmin correct te stellen dat er volledige transparantie gegeven werd met betrekking tot de vestiging waarvoor de premies werden aangevraagd. Aan VLAIO werd immers meegedeeld dat het om een startende activiteit als evenementenlocatie/feestzaal ging, maar op geen enkel ogenblik werd meegedeeld dat nog geen vergunningen werden aangevraagd/bekomen om deze activiteit werkelijk te kunnen uitoefenen, zodat wel degelijk belangrijke informatie bij de aanvraag werd verzwegen.

Dat de besluiten van de Vlaamse Regering niet zouden vooropstellen dat de vestiging met alle administratieve regelgeving volledig in orde moet zijn alvorens de premies aan te vragen, zodat het ontbreken van de vereiste vergunningen geen beletsel is om de premies aan te vragen, zoals de beklaagde in conclusies poneert, wordt door het hof niet bijgetreden. De premies kunnen slechts aangevraagd worden wanneer er een ruimte is waar prestaties geleverd worden aan het publiek. Dergelijke prestaties kunnen slechts geleverd worden in zoverre aan alle administratieve regelgeving voldaan is, bij gebrek waaraan de ruimte niet voor het publiek mag gebruikt worden. Het gaat niet op een ruimte illegaal voor prestaties aan het publiek te gebruiken en vervolgens steunmaatregelen te verwachten wanneer deze illegale prestaties niet kunnen doorgaan of een omzetting kennen door coronamaatregelen.

Het staat bijgevolg vast dat de door aangevraagde premies vermeld in de telastlegging A2 ten onrechte werden bekomen en dit op grond van onjuiste inlichtingen. Het loutere feit dat aan VLAIO werd meegedeeld dat de activiteit niet kon opgestart worden omwille van de coronamaatregelen, neemt niet weg dat in elk geval werd voorgehouden dat de ruimte voor publiek toegankelijk was wat in werkelijkheid door het ontbreken van de vereiste vergunningen niet het geval was.

Dit misdrijf is in elk geval toerekenbaar aan de beklaagde als bestuurder van De beklaagde kan de verantwoordelijkheid voor het geven van de foutieve informatie bij de subsidieaanvraag niet doorschuiven naar zijn boekhouder die blijkens de gegevens van het strafdossier de aanvragen namens indiende. Als zaakvoerder van een vennootschap berust op hem de plicht om toezicht uit te oefenen op de aanvragen

die zijn boekhouder namens zijn vennootschap doet. Nu hij toeliet dat zijn boekhouder de aanvragen toch indiende staat vast dat hij nagelaten heeft zich van zijn taken te kwijten, bewust nagelaten heeft kennis te nemen van de informatie die bij de subsidieaanvraag werd meegedeeld.

De beklaagde had naar het oordeel van het hof dan ook kennis van de onjuiste informatie die werd verstrekt bij het aanvragen van de subsidies, minstens moest hij hiervan kennis hebben, en heeft niettegenstaande deze kennis toegelaten dat de aanvragen namens zijn vennootschap werden ingediend. Het vereiste opzet voor de strafbaarheid is bijgevolg eveneens aanwezig. De eerste rechter heeft hem dan ook terecht schuldig verklaard aan de feiten van de telastlegging A2.

7. De straftoemeting

De bewezen feiten van de telastleggingen A1 en A2 de beklaagde te last gelegd zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één misdrijf uit waarvoor deze beklaagde slechts één straf dient te worden opgelegd.

Bij het bepalen van straf en strafmaat houdt het hof rekening met de aard, de objectieve ernst en de omstandigheden waarin de feiten werden gepleegd, alsook met de persoon van de beklaagde. Het hof houdt tevens rekening met de doelen van de bestraffing zoals bepaald in artikel 7 van het Strafwetboek, zoals gewijzigd bij wet van 18 juli 2025 houdende maatregelen met het oog op de vermindering van de overbevolking in de gevangenissen en tot invoering van de principiële onmogelijkheid om het elektronisch toezicht uit te voeren op de plaats waar het slachtoffer verblijft (B.S. 4 augustus 2025, in werking getreden op 4 augustus 2025) dat ingevolge artikel 2 van het Strafwetboek als mildere strafwet van toepassing is.

De door de beklaagde gepleegde misdrijven mogen niet geminimaliseerd worden. Deze beklaagde vroeg voor twee van zijn vennootschappen meermaals subsidies aan op basis van onjuiste gegevens en behield deze subsidies zodat de vennootschappen waarvan hij zaakvoerder was zich onterecht gelden toe-eigenden van de overheid, en dus van de gemeenschap van burgers. De coronapremies die zijn vennootschappen verkregen werden uitgereikt naar aanleiding van een ernstige gezondheidscrisis die ons land en heel de wereld in zijn greep hield. Hij maakte op een cynische en egoïstische wijze misbruik van deze situatie.

De beklaagde is jaar. Volgens de stukken van het strafdossier is hij alleenstaande. In conclusie stelt de beklaagde dat hij samenleeft met zijn partner en uit zijn eerste huwelijk drie kinderen heeft. Uit de wettelijke informatie gevoegd aan de dagvaarding blijkt dat deze kinderen allen al meerderjarig zijn. De beklaagde stelt daarenboven dat hij een hardwerkende zelfstandige is die uit een familie van zelfstandigen komt, zeven dagen op zeven werkt, reeds gans zijn leven zelfstandig is en op dit ogenblik nog altijd zaakvoerder is

van meerdere vennootschappen. Hij brengt tevens bewijs voor dat hij de onterecht ontvangen coronapremies ondertussen al heeft terugbetaald.

Deze beklaagde geniet geen blanco strafblad. Zijn strafregister wordt ontsierd door vijf veroordelingen voor verkeersgerelateerde misdrijven en door één correctionele veroordeling voor intrafamiliaal geweld. Als gevolg van deze laatste veroordeling tot een gevangenisstraf van een jaar kan hij geen gewoon uitstel meer genieten.

De beklaagde verzocht ondergeschikt – voor zover hij niet vrijgesproken zou worden – om hem slechts eenvoudig schuldig te verklaren omdat de redelijke termijn in strafzaken overschreden is en onder verwijzing naar artikel 27 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

Het hof is het met de beklaagde eens dat de redelijke termijn in strafzaken is geschonden, waardoor art. 14.3, aanvang en C van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 (B.S., 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art. 6.1 EVRM is overschreden.

Vooreerst geldt dit al tijdens de onderzoeksfase. Het onderzoek werd immers in twee fases gevoerd. Nadat er in de loop van 2019 enkele controles waren geweest in de handelszaak , werd op 10 december 2019 een visitatie uitgevoerd met enkele opvolgende onderzoeken, voornamelijk gericht op de schending van het beroepsverbod door de beklagden , in het kader waarvan de beklaagde werd verhoord op 19 mei 2020. Hij werd die dag zowel verhoord met betrekking tot de schending van het beroepsverbod als met betrekking tot eventuele subsidiefraude. Deze datum is dan ook de startdatum voor de beoordeling van de redelijke termijn.

Na zijn verhoren gebeurden er in de loop van 2020 nog enkele onderzoeksdaden waarna het onderzoek stilviel tot het kantschrift van 25 april 2023 van het openbaar ministerie om de beklagden te verhoren. Dit kantschrift dateert van bijna drie jaar na het verhoor van de beklaagde en meer dan twee jaar na het afsluiten op 15 januari 2021 van het proces-verbaal . . . betreffende de laatste onderzoeken. Wat het onderzoek naar de subsidiefraude betreft, blijkt dit pas gereactiveerd te zijn naar aanleiding van een e-mail van 28 maart 2023 van het openbaar ministerie aan VLAIO, dit is bijna drie jaar na het verhoor van de beklaagde. Deze lange stilstand tijdens de onderzoeksfase is niet te wijten aan de beklaagde en is evenmin redelijk verantwoord.

Op 2 oktober 2023 werd de beklaagde gedagvaard voor de eerste rechter waarna de zaak voor de eerste rechter een normaal verloop kende met de tussenkomst van het bestreden vonnis op 8 februari 2024. De beklaagde tekende hoger beroep aan op 5 maart 2024 waarna hij pas op 19 februari 2025 werd gedagvaard om te verschijnen voor het hof op 8 april 2025. Na de inleiding kende de procedure andermaal een normaal verloop met uitspraak op heden.

Als gevolg van de zeer lange stilstand in de onderzoeksfase en de stilstand in de periode tussen het aantekenen van het hoger beroep en de inleiding in hoger beroep is er ondertussen bijna zes jaar verstreken sinds de beklaagde voor het eerst werd verontrust en geconfronteerd werd met de dreiging van een strafvervolgung. Deze lange duur is niet te wijten aan de beklaagde noch is de zaak dermate complex of omvangrijk dat deze termijn te verantwoorden is. Het hof is daarom van oordeel dat de redelijke termijn voor het beslechten van de strafvordering wel degelijk overschreden is.

De hierboven vermelde verdragsbepalingen geven echter niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling.

Krachtens art. 27 V.T.Sv. kan de rechter als passend rechtsherstel een straf onder de wettelijke minimumstraf uitspreken, zich beperken tot de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring of, bij een zeer zwaarwichtige miskennen van de redelijke termijn het verval van de strafvordering uitspreken. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit. De rechter kan dus ook een straf uitspreken die bij wet is bepaald, maar die op een reële en meetbare wijze lager is dan die welke hij had kunnen opleggen indien hij de overdreven duur van de rechtspleging niet had vastgesteld. Hierbij merkt het hof op dat de toe te passen strafvermindering niet moet worden beoordeeld in het licht van de door de eerste rechter uitgesproken straf.

Het staat vast dat de redelijke termijn substantieel overschreden is. Naast de overschrijding van de redelijke termijn staat ook vast dat de feiten al dateren van bijna zes jaar geleden. Het is aan het hof niet bekend dat de beklaagde nadien nog (gelijkaardige) strafbare feiten zou hebben gepleegd. Daarenboven blijkt dat de beklaagde al is overgegaan tot terugbetaling van de onterecht ontvangen coronapremies. Waar de schending van de redelijke termijn niet dermate zwaarwichtig is dat deze tot het verval van de strafvordering aanleiding zou moeten geven is zij naar het oordeel van het hof wel van die aard dat het, ook rekening houdend met voormelde elementen, niet meer opportuun noch redelijk zou zijn de beklaagde een bestraffing op te leggen voor de bewezen feiten van de telastleggingen A1 en A2, zodat het hof oordeelt dat het volstaat de beklaagde eenvoudig schuldig te verklaren. Het bestreden vonnis wordt in die zin gewijzigd.

Wanneer de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring wordt uitgesproken, wordt de verdachte veroordeeld in de kosten en, zo daartoe aanleiding bestaat, tot teruggave. Ook de bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken⁶.

De bijzondere verbeurdverklaring van onterecht bekomen subsidies is verplicht op grond van artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 13 mei 1933. Deze subsidies zijn de vermogensvoordelen die voortvloeien uit de misdrijven van de telastleggingen A1 en A2. Voor de verbeurdverklaring is het niet vereist dat deze zijn toegetreden tot het vermogen

⁶ Artikel 27 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering

van de beklaagde. De beklaagde moet er geen voordeel uit gehaald hebben of zichzelf er niet mee verrijkt hebben.

Evenwel belet de verplichte verbeurdverklaring op grond van het Koninklijk Besluit van 13 mei 1999 niet dat de rechter toepassing maakt van de matigingsbevoegdheid hem verleend bij artikel 43*bis* van het Strafwetboek om de beklaagde geen kennelijk onredelijke straf op te leggen. Aangezien de beklaagde ondertussen de onterecht ontvangen coronapremies vermeld in de telastleggingen A1 en A2 heeft terugbetaald aan de Vlaamse overheid zou het kennelijk onredelijk zijn thans ook nog eens de integrale verbeurdverklaring van dit bedrag uit te spreken. Om die reden en als remediëring van de overschrijding van de redelijke termijn, oordeelt het hof dat het niet langer opportuun voorkomt tot verbeurdverklaring van de vermogensvoordelen voortvloeiend uit de telastleggingen A1 en A2 over te gaan. Het bestreden vonnis wordt in die zin gewijzigd.

Aangezien de onterecht ontvangen subsidies zijn toegekomen op rekening van de beide vennootschappen en deze bij de bedrijfsvoering werden aangewend, zijn deze niet in het persoonlijk bezit van de beklaagde gekomen en kan de teruggave niet worden bevolen. Het bestreden vonnis wordt ook in die zin gewijzigd.

8. De gerechtskosten, de vergoeding, de bijdragen en de overtuigingsstukken

8.1.

De eerste rechter besliste ten aanzien van de beklaagde correct over de bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders. Deze beslissing is te bevestigen. Aangezien de beklaagde evenwel eenvoudig schuldig wordt verklaard en dit geen veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf inhoudt, kan de beklaagde niet langer tot deze bijdrage worden veroordeeld. Het bestreden vonnis wordt in die zin gewijzigd.

8.2.

De beslissing over de veroordeling van de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding voor gerechtskosten in strafzaken is correct, weze het dat deze vergoeding ingevolge indexering thans 61,01 euro bedraagt (cf. Omzendbrief 131/12 van 9 januari 2025 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten, BS 9 januari 2025).

8.3.

De beklaagde werd door de eerste rechter terecht verplicht tot het betalen van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand die, ingevolge indexatie, thans bepaald wordt op 26,00 euro (art. 4, § 3 en art. 5 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand).

8.4.

De eerste rechter besliste ten aanzien van de beklaagde correct over de gerechtskosten. De eerste rechter besliste tevens terecht dat de kosten voor de procedure in eerste aanleg met betrekking tot de beklaagde ten laste van de Belgische Staat dienen te blijven.

De beklaagde moet ook worden veroordeeld tot de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie wat de strafvordering lastens hem betreft. De kosten in hoger beroep die betrekking hebben op de beklaagden dienen eveneens ten laste van de Belgische Staat te worden gelegd.

8.5.

De eerste rechter oordeelde correct over de overtuigingsstukken.

9. Ambtshalve aanhouden burgerlijke belangen

De eerste rechter hield terecht de burgerlijke belangen ambtshalve aan aangezien er mogelijk burgerlijke belangen zijn die niet in staat van wijzen zijn.

OP DEZE GRONDEN,

HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op artikelen vermeld in het bestreden vonnis, hoger in huidig arrest, en de artikelen:

- 24 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 2, 7 (zoals gewijzigd bij wet van 18 juli 2025), 42, 3°, 43bis en 65, lid 1 van het Strafwetboek,
- 2, §2 en §4 en 4 van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, zoals gewijzigd bij de Wet van 7 juni 1994,
- 4 en 27 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering,
- 162, 194, 195, 210, 211 en 212 van het Wetboek van Strafvordering,

Verklaart elk hoger beroep tegen het vonnis van 8 februari 2024 **ontvankelijk**.

En beslissend binnen de perken van de beroepen en de grieven:

verbetert de telastlegging A door de vermeldingen “artikel 2, §§ 3 en 4 van het KB van 31 mei 1933” te wijzigen door “artikel 2, §§ 2 en 4 van het KB van 31 mei 1933”,

Met betrekking tot de beklaagde

:

Bevestigt het bestreden vonnis.

Laat de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie wat deze beklaagde betreft ten laste van de Belgische Staat.

Met betrekking tot de beklaagde

:

Bevestigt het bestreden vonnis.

Laat de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie wat deze beklaagde betreft ten laste van de Belgische Staat.

Met betrekking tot de beklaagde

:

Wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de beklaagde **schuldig** aan de feiten van de telastleggingen A1 en A2.

Spreekt voor de bewezen feiten van de telastlegging A1 en A2 voor de beklaagde de veroordeling bij **eenvoudige schuldigverklaring** uit.

Legt de beklaagde de verplichting op om een bedrag van **61,01 euro** te betalen als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure,

Veroordeelt de beklaagde tot het betalen van een bijdrage van **26,00 euro** aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Stelt de **overtuigingsstukken** op de griffie neergelegd onder nummers 2020 00122 en 2020 00123 ter beschikking van het openbaar ministerie.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten gevallen in **eerste aanleg** aan de zijde van het openbaar ministerie, wat deze beklaagde betreft begroot op **34,98 euro**.

Veroordeelt de beklaagde in de kosten gevallen in **hoger beroep** aan de zijde van het openbaar ministerie, wat deze beklaagde betreft begroot op **131,25 euro**.

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

|

kosten eerste aanleg: 31,80 (dagv. 3^e B) + 3,18 (10%) = 34,98

kosten beroep:	
afschriften	45,00
	6,00
opstelrecht beroep	35,00
dagvaardingen	33,32
subtotaal	119,32
+ 10%	11,932
Totaal	131,25

Aldus gewezen door

,

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,
griffier.

en bijgestaan door

en na ondertekening door dezen uitgesproken in openbare terechtzitting van **13 januari 2026**

door ,
in aanwezigheid van ,

gespecialiseerd in fiscale aangelegenheden bij het parket Oost-Vlaanderen, aangesteld bij beschikking van de Procureur-Generaal van 24 november 2023 om het ambt van Openbaar Ministerie tijdelijk waar te nemen bij het parket van het hof van beroep te Gent

en bijgestaan door ,

kamervoorzitter,
substituut-procureur des Konings,
griffier.